

Je to nespravedlivé

Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se Ježíšovi rouhal: „To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Tu ho ten druhý okřikl: „Ty se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi sám odsouzen k stejnému trestu. A my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.“ (Lk 23,39–41)

Je to nespravedlivé, řekl kamarád před více než dvaceti lety, když mu jen pár let po svatbě zemřela mladá žena. Stejnou větu letos pověděla mladičká dívka, když se začala vyrovnávat s faktem, že ji navždy opustil tatínek.

Tehdy jsem se ještě pokusil argumentovat, že pojem spravedlnosti v tomto případě není na místě, neboť smrt milované manželky nikterak nesouvisí s oblastí práva, a není proto projevem Božího soudu, tím spíše trestu. Teprve později jsem pochopil, co tím můj přítel myslel a vyjádřil – život je nespravedlivý, svět, ve kterém žijeme, nám křivdí, dějí se věci, které se dít nemají, a my jsme vůči nim bezmocní. Vůbec nedává smysl, že někdo žije a druhý zemře, že jeden se uzdraví a jiný nemoci podlehne. Proto jsem nyní raději mlčel. Člověk, ať mladý nebo starý, potřebuje ze sebe dostat všechno, co ho tíží. Na slovech mnohdy vůbec nezáleží a na nějaké vysvětlování není rozbolavělá duše v tu chvíli vůbec zvědavá.

Život je skutečně nespravedlivý, to vědí přinejmenším všichni dospělí, kteří to už zažili mnohokrát. A věděl to i jeden z ukřižovaných po boku Ježíše, prý se jmenoval Dismas. Zkušený kriminálník, který byl schopen uznat, že jemu a partákovi z Barabášovy bandy právem náleží exemplární trest

usmrčením. Ale Ježíš nic zlého neudělal, v jeho případě je to naprosto jasné a nespravedlivé! Vždyť to dosvědčili i jeho nepřátelé pod křížem, když se Ježíšovi vysmívali, že druhým pomáhal, ale sám sobě pomoci nedokáže. V jeho případě se poprava zcela jistě nekonala po právu, ale byla to donebevolající křivda, kterou pochopitelně nejhůře ze všech musela nést zhroucená matka pod křížem.

Nespravedlnost na Ježíšově kauze byla skutečně do očí bijící. I prokurátor Pilát to věděl, když veřejně deklaroval, že na něm žádnou vinu nenalézá, přičemž římské právo je až dodnes mimořádný pojem. A mravně podle Mojžíšova zákona byl Ježíš také bezúhonný, nebylo nikoho, kdo by jej usvědčil z hříchu. Všem bylo proto jasné, že na něj museli ušít politický paragraf „pobuřování“. Dotknul se totiž nedotknutelného, náboženské praxe tehdejších ctitelů Hospodina. Najali si proto na něj falešné svědky a snažili se dokázat, že chce zbořit chrám. Ti si však protirečili. Tak tedy

vytáhli křivé obvinění, že bránil lidem odvádět daně císaři, ale i ani to se neprokázalo. Na konec že se prý vydával za Mesiáše a krále? Jenomže on sám to o sobě neříkal, to jiní o něm prohlašovali...

Že je život nespravedlivý, bylo nejvíc patrné na již zmíněném Barabášovi. Proč zrovna vrah byl propuštěn na svobodu, jakým právem mu byl darován život? Copak lze hlas zmanipulovaného lidu považovat za hlas Boží? Barabášovi zločin prošel, Dismasovi ne, dobře, ale jak k tomu všemu přišel Ježíš, který nemocné uzdravoval, pomateným vracel rozum a mrtvé křísil k životu?

Je to nespravedlivé, řekl můj kamarád a měl pravdu. Ničím si nezasloužil, aby přišel o ženu a jeho maličká dcera o mámu. Jako je i dnes nespravedlivé, když je někdo nakažen smrtícím virem a jiný ne, nebo když má jeden člověk lehký průběh, zatímco druhý nemoci podlehne. Nemá to žádnou logiku, ale takový je život na naší nebezpečné planetě.

Konečně Ježíšův příběh to jen dosvědčuje, ale mluví mnohem víc než jen o nespravedlnosti, která se na zemi děje. Vypovídá o tom, že se Bůh od naší nepochopitelné bídy, bezmocnosti a ubohosti nedistančuje. Dokonce se s ní ztotožňuje a bere ji na sebe včetně našeho hříchu, který nás oddělil od Boha, obětuje se pro nás. Přestože nám naše utrpení skutečně mnohdy nedává žádný smysl, nespravedlnost spáchaná na Ježíšovi nám ale může otevřít oči ke spáse. A třeba nakonec ze svých bolestí těla i duše něco vytěžíme a cosi pozitivního načerpáme.

Bronislav Matulík

Velikonoční přání

Pozdravy našich soukenických kazatelů

Ještě nikdy jsme neprožili Velikonoce tak, jak je prožijeme letos. V podstatě v izolaci nebo optimističtěji řečeno, v kruhu rodinném, ale bez společenství sboru a církve. Přesto však je můžeme prožít plně, neboť skutečnost moci Kristovy oběti se nijak nemění a moc jeho vzkříšení nemenší. A také proto, že jsme požádali naše kazatele, aby nám od srdce napsali velikonoční pozdravy a přání.

Pavel Černý

Draží sourozenci v Kristu, pandemie v těchto postních dnech radikálně změnila náš život. Vždy jsem se snažil, aby se v Soukenické nikdy nezastavila pěkná tradice, kterou založil náš první kazatel Alois Adlof. Poté, co se stal předsedou Rady, tak se vždy na Velký pátek konalo společné dopolední shromáždění, kde zaznělo velkopáteční evangelium. Vyvyšována a uctívána byla Kristova oběť na golgotském kříži. Od Adlofa se toto velkopáteční shromáždění každoročně konalo. Letos nám po 100 letech nebude možné se setkat a budeme odkázáni na internetový přenos. Přesto všechno nám koronavirová krize dává možnost obnovit duchovní život nebývalou měrou. Máme možnost se svými blízkými zvolnit běh života a soustředit se na evangelium, na vztah k Bohu i k lidem.

Doba není snadná, slyšíme o šíření COVID-19, o dalších nakažených a stále jsou připomínány počty zemřelých. Velikonoce jsou letos ve stínu starostí, trápení, pohřebních loučení a mnoha omezení. Prorok Jeremjáš, který byl se svým lidem umístěn do babylonské „karantény“ se modlí: „Uzdrav mě, Hospodine, a budu zdrav, spas mě a budu spasen, protože ty jsi můj chvalozpěv“ (Jr 17,14). Modlíme se v těchto dnech za uzdravení mnoha lidí, ale důležité jsou i modlitby za uzdravení vnitřního života, za spásu, za smíření s Bohem i s lidmi! Jeremjáš i tehdy zpívá Bohu svůj chvalozpěv. Velikonoce jsou silnou výzvou! Chvalme Beránka a znovu pohlédněme na kříž, v němž je skutečné uzdravení pro věčnost. Letošní Velikonoce budou jiné, ale velikonoční evangelium v těžké době stále ještě uzdravuje!

Ján Liguš

„Věru, ty jsi Bůh skrytý, Bůh Izraele spasitel“ (Iz 45,15) „Veleben buď Bůh a Otec našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase“ (1Pt 1,3-4)

Milé sestry, milí bratři, u příležitosti letošních velikonočních svátků všechny vás chci pozdravit dvěma biblickými texty. První je zvěst proroka Izajáše, která se vztahuje

i k současné nemilé globální překvapivé pandemii ve světě. Druhý text jsou slova apoštola Petra, která zvěstují budoucí spásu v Pánu Ježíši Kristu.

Z Izajášových slov vyplývá mimořádnost, nevystižitelnost Božího jednání i v současném celém světě, které nelze ani předem vypočítat ani předvídat, ale je možné se s ním ve víře zodpovědně vyrovnat, v rámci našich možností si vzájemně pomáhat, sloužit a modlit se všemohoucímu svatému Bohu za vládu, lékaře, zdravotní a jiné pracovníky a odevzdaně čekat na další Boží jednání ve shodě se slovy: „staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi“ (Mt 6,10b).

V této souvislosti si dovoluji citovat slova Karla

Bartha: „Poznávat Boha znamená mlčky stát a kořit se před ním samotným, tiše ho vzývat a uctívat“ a čekat na výsledky tohoto jednání. (K. Barth. Römerbrif, s. 408n). Odlišná od prvního textu jsou slova Petrova listu, která zvěstují jedinečný význam Božího milosrdenství v Kristově vzkříšení, které se spojuje s novým narozením k „živé naději“, kterou lze přijmout ve víře a uskutečňovat ji poslušným životem, protože „každý, kdo činí spravedlnost je z něho narozen“ (Jk 2,29; 1,18). Obsah živé naděje je, cituji: „dědictví nehynoucí, neposkvřené a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích“ a na této cestě víry k cíli je „Boží moc s námi“ a ta střeží nás ke spasení, „které bude odhaleno v posledním čase“ (1 Pt, 1,5).

Úplně na závěr si dovoluji, milí bratři a sestry, popřát vám všem radostné, požehnané velikonoční svátky, pevnou víru v Boží moc, dobrotu a lásku, živou naději v nehynoucí nebeské dědictví a harmonické soužití se svými blízkými.

Pavel Rybín

Milé sestry a milí bratři, zdravím se s vámi při radostném vědomí, že víme o Pánu a Králi našeho života, který je živý a mocný. Letošní velikonoční připomínka bude ovlivněna strachem mnohých z nebezpečného viru, který i na nás útočí. Chci vás

však všechny ujistit o tom, že náš Pán má všechno ve svých rukou. Zná všechny naše obavy i náš strach. Ví o našich bolestech, starostech, trápeních i nemocech. On je věrný Bůh a Pán, který nás doprovází na každém kroku a je schopen projít všemi našimi obavami, aby nás ujistil o své blízkosti. Touží po nás a chce stále vstupovat do těch nejhlubších záhybů našeho bytí, aby svou milostí a blízkostí rozradostňoval naše srdce a vyplnil ho svým pokojem. Chce ztišit všechny náš nepokoj a ujistit nás znovu o tom, že s Ním, Vítězným a Vzkříšeným, se nemusíme ničeho bát! Pán Ježíš nás miluje a svoje věrné nese na svých rukou! Na cestě víry nás posiluje svým svatým Duchem, podpírá nás

a ochraňuje nás. Otvírejme mu proto ještě vroucněji svoje srdce, aby v nich mohl pracovat a tak projevit tu svou úžasnou lásku a milosrdenství, které má ke každému z nás. Přeji vám všem požehnané velikonoční dny. Nechť z našich úst společně zní píseň vděčnosti a chval za všechno, co Pán pro nás učinil a stále činí. Náš Pán žije a my s ním!

Tomáš Trávníček

Milí čtenáři našeho sborového časopisu, žijeme v době, ve které musíme čelit novému, nečekanému nebezpečí. Vždycky jsem obdivoval Pána Ježíše, jak obdivuhodně zvládal situaci v období posledních Velikonoc, kdy na jeho duši již dopadal stín kříže. Věděl, co se stane, přesto se nepoddal strachu, ale věnoval se svému poslání.

Své učedníky do poslední chvíle vyučoval, jako by chtěl využít každou chvíli, která mu ještě zbývá. A přitom byl člověkem jako my; stal se bezmocný, jako beránek vedený na porážku. V celém svém životě byl velmi disciplinovaný, jeho život měl řád. Pravidelně se modlil, postil, pracoval, odpočíval. Svou sílu hledal u svého Nebeského Otce. V posledním čase před Velikonocemi, kdy se přiblížilo jeho utrpení, soustředil se na tři věci: 1. na své poslání a úkoly; 2. na malé radosti; 3. na velkou naději. (Lk 22,14–20)

V dobách, kdy nemůžeme se zlou situací nic dělat, je dobré se soustředit na úkoly, které je třeba

vykonat. To nám pomáhá odvést myšlenky od neplodného přemýšlení nad tím, co nemůžeme změnit, k tomu, co udělat můžeme. Důležité jsou také drobné radosti, na které se můžeme těšit (např. udělat si pořádek ve věcech; zavolat přátelům; uspořádat rodinnou bohoslužbu, přečíst si knížku; pomoci druhým; projít se na sluníčku). Pán Ježíš, když usedl k hodu velikonočního beránka, řekl učedníkům: „Velice jsem toužil jísti s vámi tohoto beránka, dříve než budu trpět.“ To byla Ježíšova malá radost, na kterou se těšil a která občerstvovala jeho srdce. Na to Ježíš řekl: „Právím vám, že ho již nebudu jíst, dokud vše nedojde naplnění v království Božím.“ To bylo to, na co se Ježíš těšil v dlouhodobém horizontu. Svě učedníky také povzbuzoval nadějí, že je nikdy neopustí, ale bude s nimi v Duchu svatém až do skonání věků. Povzbuzoval je nadějí na budoucí setkání a život věčný v Božím království. I této naděje se držíme, i kdyby se kolem nás celý svět hrotil, držíme se neotřesitelné naděje, kterou máme v našem Pánu, Ježíši Kristu.

Radislav Novotný

Milé sestry, milí bratři, drazí přátelé, chtěl bych připojit také svůj pozdrav před přicházejícími Velikonocemi. Co naplat, že bych to raději vyjádřil osobně stiskem ruky, pohledem, s těmi, komu je to milé, pak i objetím nebo políbením. Chybí mi být s vámi a mnohem raději jsem s vámi na biblické, skupinkách, při návštěvách nebo během nedělního dopoledne. O to více jste mi všichni mnohem vzácnější a moc se těším na setkání s vámi. Zatím se rád setkávám alespoň po telefonu nebo písemně.

V této době plné různých obav a nejistot mi v mysli vytanula slova 16. Žalmu, která mě vždy velmi povzbuzují: „Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese. Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo, neboť v moci podsvětí mě neponecháš, nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě. Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonalé blaho.“ Nehledě na to, co je kolem, stále můžeme zažívat hluboký vnitřní pokoj, který je světu tak těžko pochopitelný. Záleží, kam upínáme svůj pohled. Co si stavím před oči? Jistoty, o které jsme se opírali, se otřásají. To, na co jsme byli hrdi, mizí jako ranní rosa. Denně hrozí nám i našim blízkým zánik. Ale i kdybychom sestoupili do šeolu, říše mrtvých, můžeme spoléhat na velikonoční zázrak, vzkříšení Krista. V tomto slavném vzkříšení se vyplnila slova tohoto žalmu. Také nás vyvádí Ježíš ze smrti, abychom se objevili v Boží blízkosti, po jeho pravici, kde je pro nás hotové neskonalé blaho. Mějte se blaženě.

Bronislav Matulík

Nakonec vás chci pozdravit nejrozšířenějším velikonočním pozdravem, který existuje: „Kristus vstal z mrtvých!“ Na to pak můžeme společně odpovědět: „Opravdu vstal z mrtvých!“

Právě toto liturgické spojení všech se mně nesmírně líbí. Jedni ohlašují největší událost dějin a ti, kteří ji slyší, aktivně odpovídají a potvrzují tuto apoštolskou zvěst.

Přejitedyvámsobě,abychomoletošníchVelikonocích, tak mimořádně a neobvykle prožívaných, jeden druhému dosvědčovali a potvrzovali živou naději v Kristu ukřížovaném a vzkříšeném. Abychom se povzbuzovali ve víře a ujišťovali o tom, že ani v našem životě nebude mít smrt poslední slovo a že pro vzkříšeného Krista můžeme povstat a povstávat i ze svých hříchů.

Připravil Bronislav Matulík

Pokoj vám

Pastýřský list Davida Nováka, předsedy RCB

Milé sestry, milí bratři,

jen málokdy v našich životech a sborech měla slova Pána Ježíše: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ (J 14,27) takovou naléhavost! Mnozí z nás zřejmě prožívají jisté chvění, možná i děs, co přijde. Jsme jako společnost, ale i jako církev a sbory, ve zcela nové situaci a jen těžko předvídat, co bude dál.

Jakkoli se jedná o situaci novou a složitou, jako církev ji neprožíváme poprvé. Proto jsem se rozhodl přizvat k tomuto svému dopisu ještě jednoho autora, který stojí na začátku pomyslné úsečky předsedů Rad CB, a to Aloise Adlofa. Nahlédl jsem do jeho kázání, jak on reagoval na temnou dobu první světové války: „V těchto dobách úzkosti a hrůzy má jistě Bůh své úmysly a plány. Nerozumíme jim často. A proto zmocňuje se nás neklid a zdá se nám, jakoby nebylo vyvážnutí z mrákot a mlh.“ Adlof situaci, kterou prožívala jeho generace, spojoval „s Božím mlčením“. Proto pokračuje: „Mlčící Bůh promluví všude tam, kde jeho mlčení probudilo lkání, pláč, opravdové pokání, upřímné hledání jeho tváře.“ Tedy nejen uklidňuje, ale také vede svoje posluchače

k tomu, aby těžké doby, které prožívali, chápali jako výzvu k pokání a k novému hledání Pána Boha. Mám za to, že i tento důraz dnes potřebujeme slyšet. Pán Bůh někdy mluví trápením, jakkoli je to bolestivé a nepříjemné.

Adlof ale zároveň na jiném místě píše: „A přece i ve tváři této skutečnosti zarmucující smíme mluvit o životě, který má větší moc než smrt. Ano, smíme mluvit o tom, kterému je dána všelická moc na nebi i na zemi a který účasten stal se naší lidskosti. Není posledním tónem smrt, nýbrž život. Je vzkříšení.“

Záměrně jsem vybral tento Adlofův text, protože odkazuje na vzkříšení, tedy na velikonoční dobu, kterou prožíváme nebo bychom prožívat měli a kterou chci připomenout. Právě vzkříšení z nás totiž dělá lidi naděje uprostřed beznaděje. V souvislosti s tím, co prožíváme, mě napadl text známého autora T. Kellera, který se ptá: „Proč je pro nás tak těžké vyrovnat se s utrpením a nemocí? Protože si myslíme, že tento rozbitý svět je jediný, který kdy budeme mít.“ Naděje vzkříšení ale ukazuje, že ani tento svět ani život nejsou tím největším, co máme, jakkoli život je úžasný dar. Před pár lety jsme si formulovali tři slova, kterými bychom rádi charakterizovali naši církev. Mám na mysli odvahu, otevřenost a oddanost.

Doba, kterou procházíme, je výzvou být lidmi odvahy třeba v tom, že pomůžeme potřebným, kterých bude v našem okolí zřejmě přibývat, že svým postojem budeme ukazovat, že strach nemusí mít poslední slovo. Je výzvou k otevřenosti, protože možná mnozí lidé poté, co pandemie skončí nebo už i během ní, budou hledat odpovědi na mnohé existenciální otázky. Dokážeme jim v našich sborech odpovědět? A je výzvou k tomu, abychom uprostřed vírů doby zůstali věrni Kristu. Často jsme slyšeli a říkali, že Kristus je základem naší církve. Jenže jinak se to říká, když se pravidelně scházíme a jsme spolu v kontaktu, a jinak, když jsou modlitebny zavřené a společně nemůžeme konat nic. Jenže právě, když spolu nejsme, se ukáže, co nebo kdo je vlastně naším základem.

Modlím se spolu s Vámi všemi za Boží milost a za to, aby nás Pán Bůh tímto obdobím nejen provedl, ale aby nás i posílil a ukázal nám na zcela nové oblasti. Zároveň aby nám dával pokoj, který převyšuje naše myšlení.

Váš v Kristu David Novák

Abychom všichni byli na Boží cestě

Vzpomínka na sestru Evu Skalickou

Sestra Eva Skalická se narodila 3. července v roce 1929, v Horním Slivně. Přišla na svět jako třetí ze čtyř dětí v rodině Dolejších. Měla dva starší bratry – Čenka a Pavla, se kterými jsme se loučili před několika lety a potom mladší sestru Rut, která zemřela dříve. Eva Skalická (tehdy Dolejší) už v mládí prožívala různé změny ve svém

životě. Po obsazení Sudet se celá rodina přestěhovala do Nových Ouholic. K tomu je tehdy vedlo i křesťanské poslání a snaha po dalším rozvinutí kazatelské stanice. Bylo to období, kdy s Ouholicemi bylo spojeno působení kazatele Karla Rybáře a bylo tam rozvíjeno hospodářství. Do školy začala chodit nejdříve na Vepřek, potom do měšťanské školy v Kralupech nad Vltavou a poté následovala zahradnická škola v Praze v Krči.

V Ouholicích se také sestra Eva Skalická seznámila se svým manželem Jaroslavem Skalickým. V zahradnické profesi – v zahradnictví v Nových Ouholicích pracovala až do svého důchodu. I v dalším období pokračovala

v práci zahradnice a pěstovala květiny a zeleninu pro své potěšení i pro ostatní zájemce. Je možné povědět, že práce na zahradě byl u sestry Skalické celoživotní koníček.

Rodina vzpomíná, že sestra Skalická velmi ráda a s chutí cestovala, a to jak po republice, tak i do dalších zemí. Ráda cestovala v období, kdy děti byly ještě malé, a cestování ji neopustilo ani ve vyšším věku. Manželé Skaličtí společně vychovali tři děti. Sestra Skalická pak obětavě pečovala i o vnoučata, když rodiče dětí chodili do práce.

K tomu dobře sloužila také blízkost bydlení na zahradnické parcele v Ouholicích. Ve Sboru Církve bratrské jsme sestru Skalickou znali jako aktivní účastníci dřívějších shromáždění v Ouholicích. Tato původně stanice pražského vinohradského sboru byla přearažena v době totalitních církevních zákonů pod sbor v Praze 1, v Soukenické ulici. Později se sestra Skalická zúčastňovala bohoslužebných shromáždění v Kralupech nad Vltavou, a to až do nedávné doby, pokud jí to dovolil zdravotní stav. Vzpomínám na její vnitřní radostnost a zároveň i starostlivost, abychom všichni byli na Boží cestě a aby evangelium bylo nejen zvěstováno, ale také i niterně prožíváno. Když přišlo vyšší stáří, přišly také nemoci a ubývání sil. I to statečně nesla, i když závěr života nebyl snadný. Pán Bůh ji v neděli 23. února odvolal z pozemského života do věčnosti v dovršených devadesáti letech.

Pavel Černý

Renesanční člověk

Vzpomínka na bratra Vladimíra Valtu

Mnozí jsme směli Vladimíra Valtu nazývat jeho přezdívkou – Díma. Bylo to tak vžité, že lidé zapomínali, že se ve skutečnosti jmenuje Vladimír. Připomenout ve stručnosti jeho život ve chvíli loučení není lehké. Byl to život člověka, který mnoho prožil a byl angažován v mnoha oborech. Přesto alespoň několik málo vět:

Narodil se 5. ledna 1932 v rodině československého legionáře, vojáka a zároveň umělce – malíře. V této rodině bylo od dětství Dímovo prostředí duchovně formováno kontaktem s Církví bratrskou v Praze 1 v Soukenické ulici.

Během dětství s rodinou prožil mobilizaci otce v roce 1938, odchod s maminkou na venkov, ke strýci do hájovny Dobříšského zámku. Potom přišel Mnichov a následná okupace naší země. Nastaly válečné časy a v nich později nástup v Praze na gymnázium. Byla to doba, která přinášela násilnou nacistickou indoktrinaci a později válečné hrůzy bojů a náletů na Prahu. Tam, v kritických situacích mezi zraněnými a umírajícími, se možná rodil vztah k pozdějšímu studiu medicíny.

Přišel konec války, ale brzy se začalo znovu stmívat pod nastupující totalitou vlády jedné strany.

Maturitou v roce 1950 se pro Vladimíra Valtu otevřela cesta ke studiu vysněného lesního inženýrství. U toho ale nezůstalo. Následovalo hledání životního zaměření, které je velmi pestré a patrně vysvětluje všestrannost Vladimíra Valtu. Při ústním pohovoru ke studiu dostal ideologicky zatíženou otázku: „Jak byste postupoval při zakládání JZD?“ Komise nejevila známky nadšení nad příkladem s několika jihočeskými sedláky, kteří se již za první republiky složili na mlátičku a pak se o ni

při pracích dělili. Nakonec nebyl přijat pro vysoký počet uchazečů. Našel si proto obratem neplacené místo v archeologickém oddělení Muzea, kde zpracovával nálezy. Po několika měsících přestoupil do Střešovické biochemické laboratoře, kde pracoval jako hospitant, a nakonec nastoupil jako konstruktér mechanických součástí elektronických přístrojů v závodě Tesla na Karlově náměstí, kde působil v anténovém oddělení. Na radu kamaráda Jiřího Valtra si podal přihlášku na Lékařskou fakultu Karlovy Univerzity a začal studovat stomatologii.

V posledním ročníku studia, v prosinci 1956, se Vladimír Valta oženil s Hermínou Eslerovou, kterou poznal na táborech pořádaných Církví bratrskou. V pražském sboru v Soukenické ulici byl velmi oblíbený pro svou kamarádskou povahu, zpěv a hru na kytaru. Někteří se snažili v létě jet na konkrétní turnus tábora, tam kde měl být Díma.

Zmíněné letní tábory – v době totality poloilegální, duchovně ovlivnily životy mnoha lidí. V roce 1957 dostal Vladimír umístěnku do Litoměřic a rok poté nastoupil povinnou šestiměsíční vojenskou službu. Oba manželé se věnovali stomatologii a spolu vychovávali dceru Vladimíru. Pozdější problémy se zrakem vedly Vladimíra k práci pro okresní správu sociálního zabezpečení. Po tak pestrém životě následoval i pestrý důchod.

Díma byl podle svědectví druhých přímo „renesanční člověk“ – polyhistor, který uplatňoval své široké znalosti v rodině, mezi přáteli, i v církvi. Ochotně si cokoli nového rád nastudoval. Jako otec pro svou dceru vymýšlel pohádky a večer je vyprávěl. Typické byly také procházky do přírody, kdy učil poznávat květiny, stromy a zvířata. Byl takovou chodící encyklopedií. Bral dceru na tábory Červeného kříže, hrál na kytaru u táboráku a zpíval. Osvědčil se i jako dědeček a své vnuky učil na kytaru a zacházet se sekerou. Protože se sám věnoval šermu, není divu, že vnukům vyráběl praky, pušky, meče... Ještě se dočkal i svého pravnuka. Byl velmi empatický, ošetřoval i mentálně postižené děti v ústavu ve Skalici, uměl to s nimi. Předsedal Červenému kříži a není divu, že byl vyznamenán medailí Alice Masarykové.

Dovolím si citovat z dopisu prof. Kiliána z Plzně, který napsal rodině: „Vladimír Valta byl po mnoho let mým dobrým přítelem a jednou z nejlepších a nejvzdělanějších osobností, které jsem v životě potkal. Do konce svého života na něho budu vzpomínat jako na čestného a obětavého kolegu, který spolu se svou manželkou patřil k nejvýznamnějším představitelům moderní české dětské stomatologie.“

Já jsem mohl Dímu poznat před lety, když jsem se stal kazatelem Církve bratrské v Soukenické. Kdykoli mohl přijet, vždy chtěl o nějaké věci hovořit. Někdy oslovil děti malým minikázáním, jindy si chtěl zahrát na varhany a slyšeli jsme zajímavou improvizaci. Až do svého stáří si udržoval živou a aktivní víru. Rád korespondoval emailem. Mám v počítači od něj mnoho a mnoho zajímavostí, citátů a jeho vlastních postřehů. Ani ve stáří a v nemoci nečekal pasivně na smrt, ale snažil se být aktivní a komunikativní.

Pán Bůh si bratra vzal k sobě na věčnost v pátek 20. března v dovršených 88 letech.

Pavel Černý

Velikonoční program

Online ze Soukenické

Velikonoční bohoslužby a program sboru se budou odehrávat především v rodinách. Ale nedílnou součástí toho bude pro všechny nabídka online programů z našeho sboru.

Květná neděle 5. dubna 2020 v 10.00 hod.

Rádi bychom viděli Ježíše... (J 12,21)

Biblická 7. dubna 2020 – záznam na webových stránkách sboru

Ježíšovo umývání nohou učedníkům (J 13,1–20)

Sederová večeře 9. dubna 2020 v 18.00 hodin

Velikonoční stolování rodin (bližší informace webových stránkách sboru)

Velký Pátek 10. dubna 2020

v 10.00 hod. *O Kristu ukřižovaném* (celopražská bohoslužba, káže předseda RCB)

v 18.00 hod. *Sedm velkopátečních obrazů* (večerní čtení pašijních textů a zpěvy z Taizé)

Velikonoční neděle 12. dubna 2020 v 10.00 hod.

Vzkříšený Kristus vstupuje do církve (J 20,1–31)

Bronislav Matulík

Sederová večeře

Letos ji můžeme slavit každý doma se svou rodinou

Seder patřil vždy více do rodin než do modliteben. Právě letos je vhodná příležitost jej slavit doma. Hospodin ústy Mojžíše vyzývá Izrael: „Vyhlaste celé izraelské pospolitosti: *Desátého dne tohoto měsíce si každý vezmete beránka podle svých rodů, beránka na rodinu. Kdyby byla rodina malá a na beránka by nestačila, přibere si každý souseda, který bydlí nejbližše jeho rodiny, aby doplnil počet osob. Podle toho, kolik kdo sní, stanovíte počet na beránka.*“ (Ex 12,3–4)

Poslední jídlo, které Ježíš jedl před svým ukřižováním, byla Velikonoční večeře. Měla tehdy zvláštní význam. Každá část jako by znovu ožívala a znovu se naplňovala v Ježíši – Beránku, který snímá hříchy světa. Účastnit se židovské Velikonoční večeře je podobné, jako byste byli správce kandaky, etiopské královny (Sk 8) a četli Izajáše 53. Také on říká: „Jak bych mohl rozumět, když mi to nikdo nevyloží!“ Zkuste doma připravit každému sederový talíř s vejcem natvrdo, nekvašeným chlebem, salátem, bramborou, charosem a kouskem kosti s masem (ne vepřové!). Na stůl dejte něco dobrého, misku se slanou vodou a pohár na víno (džus) a uvařte hlavní jídlo a můžete začít... Provést vás může průvodce Sederovou večeří, který si stáhnete z webových stránek sboru. Nám se zachovala při Večeři Páně část této slavnosti, hádejte která?

Radislav Novotný

Od Velikonoc k Letnicím

Překvapivý Ježíš

V čase od Velikonoc po Letnice jsme připravili program o Ježíši, který překvapoval nejen v době svého pozemského života, ale překvapuje dodnes. Naším záměrem bylo opět pozvat zajímavé hosty, nicméně v tuto chvíli není vůbec jasné, kdy a jak začne vláda uvolňovat omezení a kdy se zase budeme moci scházet. A také není jisté, zda pozvaní hosté po vnuceném odloučení od svých oveček budou chtít odjet a moci konat návštěvy jiných sborů. Budeme si muset tedy vystačit sami, ale to jistě zvládneme, protože nejde především o kázající, ale o Krista a tím bude Překvapivý Ježíš.

Ježíš doprovází zklamané ve víře • 19. dubna 2020

Ježíš na cestě se zklamanými poutníky do Emauz, kteří našli odvahu vrátit se zpět a začít znovu (Lk 24,13–35)

Ježíš odpouští hříchy a uzdravuje • 26. dubna 2020

Ježíš vidí víru lidí a překvapivě odpouští hříchy jako Bůh! (Mk 2,1–12 / Lk 5,17–26)

Ježíš a lidé, co soudí druhé • 3. května 2020

Ježíš zahanbuje spravedlivé, neodsuzuje hříšné, ale naléhavě vyzývá nehřešit (J 8,1–11)

Ježíš a zákon • 10. května 2020

Ježíš odmítá zažitou praxi věřících řídit se pravidlem „co je dovoleno a co ne“ (Mt 22,15–22)

Ježíš otevřený pro všechny lidi • 17. května 2020

Ježíš bořil zažité konvence a bavil se s každým, Ježíš vidí do hlubin člověka (J 4)

Ježíš překvapivě odchází • 24. května 2020

Šokující Ježíšovo sdělení o tom, že je prospěšné, když odejde (J 16,5–15)

Bronislav Matulík

rukama se teď nemůžeme dotýkat,
zdravit se a objímat,
ale můžeme tvořit.

Centrum excellence Univerzity Karlovy:
Teologická antropologie v ekumenické perspektivě ve spolupráci
s badatelskou skupinou Teologie a současná kultura na ETF UK
vyhlašuje:

SOUTĚŽNÍ VÝTVARNOU PŘEHLÍDKU
PRO DĚTI, SENIORY I OSTATNÍ DOSPĚLÉ,
NA TÉMA:

Bože,
kdo je člověk,
že na něj
pamatuješ?

Do 30. dubna 2020 zašlete fotografii svého výtvarného díla na adresu
clovek@etf.cuni.cz

Nejlepší práce v různých kategoriích budou vybrány na výstavu
a jejich autoři obdrží zajímavé věcné ceny.

Více informací a online galerie na <https://ei.etf.cuni.cz/cz/unce/clovek>

Ivana Noble, František Štěch, Daniela Brůhová

Sborová dovolená 2020

I v letošním roce nás čeká společná sborová dovolená. Letos pojedeme na místo, které si někteří z vás možná pamatují z před deseti let minulých, kdy tam náš sbor byl třikrát za sebou. A protože se tam mnoha lidem dost líbilo, vracíme se tam letos zase. S dotazy se letos můžete obracet na Petru Veselou email: petra.vesela@ktcentrum.cz, telefon 604807777.

Základní informace

Termín: 8. 8. 2020 – 15. 8. 2020

Místo: Rekreační areál Horalka v Orlických Horách

Web: <http://www.chatahoralka.cz/>

Chata Horalka se nachází v samém srdci Orlických Hor v obci Sněžné. V areálu budeme mít k dispozici mnoho věcí – krytý bazén, minigolf, několik hřišť, ohnišť, tenisová stěna, rybník, pártystan, dětské hřiště, pískoviště, minizoo atd.

1)

Ubytování + strava

Celkem nás čekají čtyři různé typy ubytování:

- 1) Chata Horalka (17 pokojů 2 – 4 lůžkových)
- 2) Chata Sněženska (8 pokojů 2 – 5 lůžkových)
- 3) Chatky (5 samostatných chatek až 6 - 7 lůžkových)

Pokoje ve velkých chatách i každá chatka má vždy vlastní sociální zařízení

- 4) Bungalovy (5 bungalovů, každý se 3 pokoji, soc. zařízení společné)

(Umístění do chat i bungalovů bude probíhat postupně podle data vašeho odevzdání přihlášky.)

V restaurantu Horalky je pro nás zajištěna plná penze se svačinkami a pitným režimem pro děti.

2)

3)

Cena pobytu

	Děti 0 - 2,99 let	Děti 3 - 6,99 let	Děti 7 - 10,99 let	Děti 11 - 14,99 let	Senioři nad 70 let	Dospělí 15 - 69,99 let
Chaty, chatky	0,-	1.600,-	2.250,-	3.150,-	4.000,-	4.800,-
Bungalovy	0,-	1.200,-	1.800,-	2.700,-	3.500,-	3.800,-

(věk se počítá ke dni začátku sborové dovolené tj. do 8. 8. 2020)

4)

Přihlášení

Přihlašujte se, prosíme, nejpozději do 31. května 2020. Pokud budou volné kapacity i po tomto datu, dáme vám vědět, že je stále možné se přihlásit. Kapacita je omezená, takže s přihlašованиеm neotálejte. Zálohu je potřeba zaplatit do 31. května 2020. Doplatek pak do 15. července 2020. Pro přihlášení je potřeba:

- 1) Odeslat přihlášku buď na email petra.vesela@ktcentrum.cz nebo poslat poštou na adresu Sbor CB v Praze 1, Soukenická 15, 110 00 Praha 1
- 2) Zaplatit zálohu ve výši poloviny celkové ceny za osobu podle věku (viz tabulka výše) na sborový účet číslo: 1938917359/0800 v.s. 222 a do poznámky uvést vaše jméno.

Srdečně zdraví a na sborovku se těší Petra Veselá

Církev v čase koronaviru

Naše možnosti a příležitosti na základě jednání staršovsta

Online bohoslužby – od neděle 15. 3. připravujeme přímé přenosy nedělních bohoslužeb. Každé pondělí osloví sbor kazatel Radek Novotný, v úterý bude k dispozici audionahrávka biblické hodiny včetně textu, ve středu dostanou členové sboru pastýřský list kazatele Bronislava Matulíka, ve čtvrtek osloví sbor vikář Tomáš Trávníček, v pátek Petra Veselá a v sobotu vám přijde upozornění na facebooku, abyste si v neděli v 10.00 hodin pustili přímý přenos bohoslužeb.

Pastorace – jako staršovstvo a pracovníci sboru chceme a budeme v trvalém kontaktu s členy sboru, ať už prostřednictvím e-mailové adresy, nebo telefonu. Všem se budeme průběžně hlásit.

Infolinka pomoci – vytvořili jsme pro vás infolinku pomoci – 732 918 385.

Distribuce – distribuce časopisu BRÁNA, Sborových listů, Pastýřských dopisů atp. bude probíhat následovně: především e-mailovou poštou, dále přes Českou poštu a osobním dodáním.

Církev bratrská – na webu CB byla vytvořena stránka <https://portal.cb.cz/koronavirus>, která upozorňuje na online přenosy bohoslužeb a na které můžete sdílet vaše nápady, podněty a zkušenosti, nabízet pomoc.

Bronislav Matulík

Svědectví v čase koronaviru

Jak se v této zvláštní době vede našim sestřám a bratrům

Otevíráme nový seriál svědectví v našich Sborových listech. Nevíme, jak dlouho budou trvat bezpečnostní opatření ohledně pandemie koronaviru, ale po celou dobu chceme být spolu v kontaktu a vědět o sobě. Zde nabízíme sdílení o tom, jak se žije v čase koronaviru.

Jana a Ruda Svobodovi

Když prakticky ze dne na den skončila škola, školka a všechny mimoškolní aktivity – byla to pro nás, rodiče tří dětí, opravdová zatěžkávací zkouška. Nikdy jsme nebyli fanoušci domácí školy a rozhodně jsme netoužili vyzkoušet si to v praxi. Stalo se. Abychom se udrželi při zdravém rozumu, téměř každé odpoledne, opatření rouškami, nasedáme do naší dodávky a jedeme někam do přírody. Protože máme aprílové počasí už v březnu, stihl třeba Bártík tuto sobotu v průběhu jedné hodiny jak koulovačku v závěji uchované ve stínu lesa, tak i dobrovolné koupání v potoce. Zatím jsme zdraví, Pán nad námi drží svou ochrannou ruku, stejně tak i nad ostatními členy naší široké rodiny. Právě tváří v tvář koronaviru si uvědomujeme naši křehkost. Koronavirus nevnímáme jako nějaký trest, ale spíše jako zdvižený prst i jako příležitost dát si do pořádku vztahy k Bohu i ke druhým – těm blízkým i těm vzdálenějším. A také příležitost k pomoci – skutkem i modlitbou. Věříme, že i tento nelehký čas je a bude pro nás požehnaný. Přejeme totéž také vám všem.

PS: V průběhu karantény občas píši na Twitter (@SvobodaRudolf). Posílám pár mých tweetů, třeba někoho rozesmějí nebo potěší:

11. 3. Při odchodu do práce říkám mojí druhačce: „Josefko, nemáš prázdniny, normálně se budeš s maminkou dopoledne učit.“ „V pohodě tati, dnes máme tři hodiny plavání a hudebku.“
13. 3. Zoufalý synek (10) přiběhl s panenkou patřící naší nejmladší: „Jak se to dítě vypíná?“ „Na to hledám odpověď už deset let.“
19. 3. Emilka (4) se přehrabuje v hlíně a objeví žížalu: „To bude žížalí tatínek!“ vykřikne nadšeně. „A proč?“ ptá se maminka. „Protože je taková tlustá...“
22. 3. „Venku je zase jááaro,“ protáhle pravila manželka při pohledu z okna. Emilce (4) vstoupily do očí slzičky. Jára je její školková láska... neviděli se už skoro dva týdny...
22. 3. Josefka (7) v poznávačce jarních květin řekla „primula“ místo „primule“. To se v těchto dnech snad ani nedá vytknout...
23. 3. Vousatý muž se nadechl a vyplivl na chodník žvýkačku. Pak si uvědomil, že má roušku. Z jeho výrazu očí ho zřejmě doma čeká jemná ruční práce...
23. 3. Pobyt doma s dětmi s sebou přináší příležitost k mnoha zajímavým diskusím. Poslední byla o výhodách internátní výchovy...
24. 3. Dostali jsme na týden úkoly od všech učitelů a učitelek. Včetně akordeonu a hudební nauky. Děti nás utěšují, že to stihneme.
24. 3. Poslední dobou chodí málo dobrých zpráv. Jednu pro vás mám: už za 9 měsíců tu máme Štědrý den.

26. 3. Emilka (4): „Pojď tatínku. Budu ti o tobě vyprávět pohádku.“ Pak zavřela oči a usnula. A já mám zase jednou stažené hrdlo a slyším třepot andělských křídel.
28. 3. Synek (skoro 11) se zvládl vymezit vůči svému otci již před snídaní. „A bude hůř. Počkej za rok. Puberta přede dveřmi,“ povídám ženě. „Bude líp. Za měsíc ho snad už vypustíme ven...“ Něco na tom bude.

František Šilar

U mě se situace v práci moc nemění. Stále jezdím po servisech, ale práce je teď méně. Plánované operace se zrušily a nemocnice se připravují na nápor nemocných, takže posilují infekční oddělení. Osobně tuto situaci ale prožívám hodně silně. Po zavření obchodů a zavedení roušek zavládla všude kolem taková skoro až stísněná atmosféra. Lidé si dávají odstup ani se na nikoho nemůžete usmát, přes roušku to neuvidí. V laboratořích slyším rozhovory, koho zase přijali ve vážném stavu... Zažívám teď hodně úplně nových, silných momentů. Ale zase když se teď zamyslím, tak já osobně se nákazy zas tak moc nebojím. Co přijde, to holt přijde, s tím nic moc nenadělám, ale rozhodně vím, že na to nebudu sám. Mám oblíbený jeden verš, přesně pro tyhle krizové situace. Římanům 8, 38–39: *„Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“*

Ján Kozempel

Asi nikdo si ještě před pár týdny nedovedl představit, co nás čeká. Liduprázdné ulice Prahy, omezení pohybu, hroucení ekonomiky, ztráta životního komfortu, osobní svobody, zdraví, či dokonce života a to vše jen kvůli jednomu jindy v podstatě neškodnému, nyní však nebezpečně zmutovanému koronaviru – částici o velikosti pár nanometrů.

Vzpomínám si, jak nás před šestnácti lety na přednášce o základech výzkumu a vývoje virostatik a kancerostatik prof. Holý upozorňoval, že podobné, a i mnohem horší nákazy, které se mohou rozrůst až do stadia pandemie, se objevují v určitých intervalech lokálně nebo i globálně. Nedokázali jsme si to představit – leda tak při sledování různých katastrofických filmů, i když vědecká komunita v podstatě jen čekala, kdy od dob „Španělské chřipky“ nějaký patogen znovu udeří. V současném globalizovaném světě jde tedy o závažnou hrozbu, se kterou musí všechny státy i lidé počítat, zejména když během 24 hodin může prakticky kdokoliv obletět takřka celý svět.

Jak vnímám a prožívám současnou situaci? Těch podnětů je mnoho a jsou intenzivní. Hekticky, chaoticky, ustaraně, unaveně, odděleně od nejbližší rodiny – ale také systematickou prací ve společnosti ochotných lidí, kteří se snaží nezištně pomoci. Odborně i osobně to беру jako generálku na něco většího, závažnějšího, co nás může příště potkat. Kdyby nic jiného, poznáme, kde naše krizové plány a systémy selhaly, můžeme se z chyb poučit, ledacos vylepšit a alespoň se trochu připravit. Výzkum i výuka na VŠ aktuálně buď neprobíhá vůbec, nebo pouze online, tak nás asi čeká pracovní léto. Můj tým i další kolegové se věnujeme míchání dezinfekčních roztoků a alespoň v omezené míře se snažíme pomoci vykrýt jejich velký nedostatek.

Jako člověk intenzivně vnímám, jak se v nouzi mnohem otevřeněji projevují a tříbí lidské charaktery i emoce. Velmi mne mrzí reakce lidí bezohledných, nezodpovědných, hledajících svůj osobní prospěch či přímo zisk, např. při spekulaci s cenami a nabízením předražených či nefunkčních ochranných pomůcek, snahou zviditelnit se a postavit si „PR“ na lidském utrpení či panice. Na druhou stranu, jsem velmi potěšen převažující sounáležitostí a ochotou obyčejných lidí jakkoliv pomoci, vyjít vstříc – ať už se jedná o dodávky materiálů, které nejsou, do druhého dne, či šití a poskytování roušek, práce dobrovolníků i obyčejný úsměv či kouzelné slovíčko ‚děkuji‘. Jako Česko-Slovenský občan i vědec zvyklý cestovat obzvláště vnímám i omezení cestování do zahraničí. Chybí mi společná setkání a těším se, až bude opět volněji. Také se těším na jaro!

Jako křesťan vnímám tento čas zvláště a přemýšlím – co nám tímto chce náš Pán říct. Napadá mne ono známé – Memento mori! Člověk jako by zapomněl, čím je – zapomněl, že není neomezeným vládcem světa, pouze jeho dočasným správcem. Bez Boha jsme opravdu jen prach a v prach se také obrátíme. Na druhou stranu si můžeme být jistí Boží pomocí v každé situaci (viz Žalm 121,7 – *Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život.*).

Zdá se mi, že jsme v našem přetechizovaném světě plném různých vymožeností a náhražek zapomněli opravdu žít, a když o ně přijdeme, nevíme si rady, jak smysluplně dál. Myslím, že právě tento čas je pro nás velkou příležitostí k zamyšlení a přehodnocení řady priorit, prohloubení našich vztahů, ale také velkou příležitostí ke svědectví o naději. Mám naději, že po tomto utrpení dojde k uzdravení nejenom fyzickému, ale i k určité sebereflexi a duchovnímu obrození.

Rut Vovsová

Jak prožívám tento neobvyklý čas? Chodím jako obvykle pracovat do ordinace, kde používám roušku a svépomocí vyrobený plastový štít. Desinfikuji všechny povrchy, kliky, vypínače, úchytky, i držátko u splachovače na WC, razítka, telefony, propisky, plastové desky a nejrůznější další předměty. Doma jako obvykle vařím a trochu uklízím, ale hlavně šiju roušky pro sociální služby. Bylo pro mne velkou výzvou po 25 letech vytáhnout šicí stroj a šít. Donedávna bych nevěřila, že se to ještě naučím.

Mám radost z toho, že ptáci zpívají, raší tráva a kvetou petrkliče a fialky. Taky mi dělá radost poslouchat, jak Věrka Matulíková hraje krásně jazz, což všichni určitě slyšíte z přenosů nedělních bohoslužeb.

Poslouchám audio i videopřenosy, každodenní zamyšlení na FORTNA.EU, nedělní kázání prof. Halíka apod.

Jan přednáší pro vysokoškolské studenty z naší nejmenší místnosti. Domluvil se také s prof. Hoškem, který bude mít ve čtvrtek 2. 4. v 18 hodin přednášku v „internetovém klubu Samaří.

Těším se, že vás zase někdy potkám.

Daniel Toušek

Říká se, že „změna je život a život je změna“. Současná situace je změna zcela zásadní. Nicméně jakou změnu přinese do našich životů, to lze individuálně jen těžko předjímat. Podržím se svého příkladu. My lidé se nejhůře vyrovnáváme se změnami, které přichází náhle a mají charakter nevratných následků. Jak se s tímto časem vyrovnávám já?

Sám sebe definuji jako člověka změny, avšak životní kurz je pro mě zásadní a pokud možno neměnný. Vždy jsem vyznával dvě základní rozhodnutí v životě, na které si musím dát pozor. První a zásadní rozhodnutí, které jsem si uvědomoval pro život, byla konfrontace s Evangeliiem. Dobrovolné přijetí dobré zprávy o Ježíši bylo a je nadějí pro můj život a již ve dvanácti letech jsem upřímně přijal tento životní směr. Druhým rozhodnutím, opět dobrovolným, je volba životního partnera. Jelikož toto má sílu člověka jak pozvednout, tak zcela uvrhnout do problémů. A díky prvnímu rozhodnutí jsem, věřím s pomocí Boží, mohl prokličkovat k dobrému rozhodnutí druhému – založit rodinu se svou manželkou Jindrou a po sedmi letech mohu říci, že to bylo doslova doporučení z nebe. Nyní je situace taková, že v nesnadné době se mohu spoléhat na milující rodinu zvláště, když nikoho jiného dnes nemohu potkávat.

I tak můj život byl dlouho před současným stavem životem cíleně prostým. Vydováděl jsem se již dostatečně. Takže žiji na dvou zahradách, v práci na jezdeckém parku a doma. Manželka Jindra by stejně řekla, že je v „karanténě“ již 5 let, tedy na mateřské dovolené, a tak se prakticky mnoho ze dne na den nezměnilo. O poznání více však sleduji dění kolem sebe a je až paradoxem, jak užitečné se nyní pro nás staly sociální sítě. Pracuji v zemědělství, takže máme alespoň stále co na práci a považuji za požehnání, že se můžeme s rodinou procházet nerušeně po polích a cvalových drahách, takže životní prostor nám nikterak nechybí.

Rád bych tímto vyznal jako zásadní – možnost více trávit čas s dětmi a velmi oceňuji nedělní přenosy bohoslužeb. V tento čas je pro nás důležité neztratit naději v budoucnost a žít den za dnem v pokoře. „Dost má den na svém trápení.“ Víra v Krista k tomu přidává i naději dní budoucích. Akorát to nelze použít jako radu do života třeba sousedovi, v krizi to může působit jako zlehčování situace a to zcela jistě nechci.

Rád bych ale povzbudil. Avšak vím, že s neznalostí utrpení druhých by se povzbuzování mohlo zdát jako klišé. Proto bych rád více poděkoval, že ač je zrušen sociální kontakt na nedělních bohoslužbách, uvědomuji si, že můžeme být součástí křesťanského sboru i Církve a přál bych si, aby nastávající změna společnosti se také promítla ve větší laskavosti mezi námi bratry a sestrami (jsme všichni stále jen lidé), laskavosti totiž může být vždy více. Ač můžeme být lidsky rozdílní a mít jiné názory, což je velmi zdravé, tak také i ve sboru a Církvi si přeji nalézat více jednotu ve společné víře v Krista. To je největším povzbuzením a podporou pro každou společenskou změnu – upevnění hodnot.

U nás v rodině si pomáháme, učíme se nesouhlasit jeden s druhým a nalézat porozumění, v tichosti doufat a laskavě si naslouchat. Když se nepohodneme, povídáme si o konfliktu a odpouštíme si. Zatím se to tak daří a každá krize nás skutečně posunula dál. Nicméně není to jediný způsob (konflikty), jakým bych se chtěl posouvat. Avšak takto bych rád vnímal společenství Církve jako rodiny, abychom i přes odlišné postoje v současné krizi (pandemie) vyhlíželi čas budoucí s nadějí, beze strachu a na modlitbách, bez předsudků.

Nosíme roušky, dodržujeme krizová opatření a věřím, že jsme připraveni pomoci, když nastane čas pomoci. Nicméně bez křesťanského přesvědčení bych zřejmě mohl podléhat obavám o rodinu, o budoucí příjmy v podnikání, litovat, že život již není, jaký byl. Nic z toho zatím neprožívám pesimisticky. Díky Ježíši Kristu za to.

Přeji všem zdraví a pokoj.

Připravila Petra Veselá

Setkání sborových pracovníků

V neděli 1. března 2020 v Soukenické

Po dvou letech jsme opět připravili setkání pracovníků sboru. Po shromáždění jsme prožili příjemnou chvíli u společného oběda, povídání u kávy a zákusků, a pak jsme se vzájemně sdíleli a modlili se jeden za druhého. Zde je několik dojmů očitých účastníků:

Ondřej Pavlíček

Setkání se mi moc líbilo, budu rád, pokud se stane pravidelnou součástí sborového života. Je obohacující vidět, jaké všechny služby ve sboru fungují. A dává nám to možnost se za služby a konkrétní služebníky našeho sboru modlit.

Ladislav Veselý

Měl jsem velikou radost, nikdy jsem si neuvědomil, kolik lidí pro náš sbor pracuje. A bylo velmi povzbuzující navzájem se sdílet a vidět, co všechno a jak někdy úplně nenápadně v našem sboru funguje.

Markéta Holanová

Bylo to moc hezké setkání. Překvapilo mě, kolik se jej zúčastnilo lidí, a to tam ještě nebyli zdaleka všichni pracovníci ve sboru. Měla jsem velkou radost z nových členů

staršovstva. Jsou pro mě velkou nadějí, že náš sbor je v dobrých rukou. Taky jsem byla moc ráda, že za Diakonii jsme tam byly spolu s Evou Bartošovou, která se do této služby znovu zapojila a je pro mě velikou pomocí. Taky bylo krásné dovědět se něco, co jsem předtím nevěděla, například jak funguje setkávání maminek, že se v hlídání dětí střídají babičky. To mi přijde moc krásné.

Milada Málková

Měla jsem moc dobrý pocit z nových členů staršovstva. Někteří třeba dozráli z dětí, které si pamatuji z besídky, v dospělé a rozumné bytosti. A to je pro mě moc nadějně. Taky jsem si uvědomila, jak palčivé téma je pro nás setkávání mládeže. Celkově mám dobrý pocit z podpory kazatelů, staršovstva, jsem moc ráda za zájem o služby ve sboru, třeba o fungování besídky apod. Taky mám radost z toho, že se náš sbor více otevírá okolnímu světu, za to jsem moc vděčná, že nežijeme jen sami pro sebe.

Marie Wagnerová

Setkání s pracovníky sboru je pro mě vždy potěšující. Ani tentokrát nebylo možné, aby přišli všichni, ale vidět a slyšet hovořit lidi o tom, co a jak dělají, je moc fajn. Jsme velký sbor a práce je víc než dost, o některých službách ani člověk neví. Jsem vděčná za učitele besídek, že to u nás, troufám si říci, dobře funguje i přesto, že sestra Marta Skalická onemocněla. Do rozjetého vlaku naskočil Ondřej Pavlíček a naskočil dobře. To je zrovna služba, která je vidět, ale je spousta práce, která tak moc vidět není a je důležitá a mnohdy pro nás neviditelná. Za každou činnost však stojí ochotní bratři a sestry, Díky Bohu za ně! Také myslím na ty, kteří se za náš sbor přimlouvají na modlitbách. Ani o tom nevíme, mnozí o tom nemluví, ale myslím si, že je to služba prvořadá. Kéž bychom měli více takových modlitebníků. Práce je u nás víc než dost, všichni se můžeme přidat, určitě se najde místo pro každého.

Připravila Petra Veselá

Nový pohled na mateřství

První měsíce s Filipem

Filip k nám přišel znenadání. Celý proces od toho, co se narodil a my jsme v nastalé situaci začali uvažovat o tom, že bychom si ho vzali do péče, až do chvíle, než jsme si ho přivezli domů, trval dva měsíce. Připravovat se dva měsíce na příchod dítěte do rodiny, když předtím vás ani nenapadne, že byste tak rychle miminko mohli mít, je opravdu málo. Je hned jasnější, proč je to v životě tak zařízeno, že maminka nosí dítě v břiše devět měsíců. Kromě doby potřebné pro vývoj miminka, mají čas se na ten příchod a novou roli připravit psychicky (a prakticky) i rodiče.

Ještě pár dní před narozením Filipa jsme netušili, že za dva měsíce k nám domů přibude nový člen rodiny. A pak se to najednou stalo, byl začátek října a my jsme odcházeli s dvouměsíčním uzlíčkem od dětského centra ve Strakoniciích k autu a mířili domů.

Kromě vlastního vyrovnávání se s novým členem rodiny, pak nastává spousta zajímavých a často trapných situací při setkávání se s okolím. O tom, že pravděpodobně budeme mít malé miminko (trochu jinou cestou, než je běžné), jsme stihli říct jen pár nejbližším nebo těm, které jsme během těch dvou měsíců čekání potkali. Ti mohli předpokládat, že nás možná příště uvidí s kočárkem. Pak je ale spousta blízkých kamarádů, které jsme nepotkali, nestihli se s nimi sejít. Docházelo tak k všelijakým situacím. Jee, komu hlídáte miminko? nebo Jojo, Verča mi o TOM říkala. Člověk pak musel uvádět věci na pravou míru, což kromě času bralo také spoustu síly. Někdy jsem pak raději zůstávala doma a počkala, až se to samo nějak roznese, případně před jakýmkoliv setkáním rychle informovala, aby se dotyčný nelekl, že s sebou budu mít kočár, a víc vysvětlím na místě.

Pak je skupinka lidí jako sousedi, známí, bývalí spolužáci apod., které člověk pozdraví, prohodí pár slov, aby nebylo trapné ticho, ale tím to většinou končí. Má v tuhle chvíli smysl dělat, že je Filip náš? Pak ale člověk vidí, jak jim to šrotuje v hlavě (byla minule těhotná? nebyla? je trapné se ptát...), což je vcelku přirozené, když ale člověk „přizná“, že dítě není biologicky jeho, hned vidí další otazníky v očích, proč to udělali, když jsou tak mladí...? To nechtějí mít vlastní dítě...? Zase je ale trapné se ptát. V tu chvíli stojí za to vysvětlit, co za tím je, příběh je to ale tak komplikovaný a osobní, že člověk nemá vždycky čas a chuť to vykládat na setkání každému, navíc to zabere dost času, tak to často ani není možné. V určitých situacích se pak tváříme, že je Filip naše biologické dítě, spouště lidem to nakonec nepřipadá divné, tak často padají poznámky jako: Nojo, hudbu má rád po tatínkovi...! A ty oči! Celá maminka... A teď trochu toho mateřského okénka. Člověk sám bojuje s tím, že má doma cizí dítě, kterému má být rodičem, má si k němu vytvořit vztah a ani neví, jak na to, a jestli vlastně chce... Navíc role matky a hlavně dítěte je poslední dobou tak zveličovaná, všude na nás vyskakuje tisíce návodů, článků, diskuzí s tipy co dělat, aby dítě mělo šťastné dětství bez traumat, že musí být kojené a jestli je lepší, aby spalo tam nebo tam, aby nosilo to nebo to, bylo nošené v šátku na zádech na břiše nebo kdovídko, protože jinak to bude mít následky, které si ani neumíme představit. Ten tlak je

šilený, člověk se může snažit nevšímat si toho, ale skoro to nejde (stačí hledat na Googlu cokoliv pro miminko a hned na každé další stránce vyskakují rady, návody, reklamy...).

Já sama se snažím si to osobně nebrat, situace je taková, jaká je, a my snad děláme to nejlepší, co je možné. I tak ale při každém vyndávání lahvičky s mlíkem na veřejnosti, mám pocit, že mě sleduje několik párů očí s otázkami, proč jako ta holka nekojí...

Nemám zkušenosti s výchovou vlastního dítěte, nevím, co to je mít vlastní dítě. Naše situace mi ale vrhá trochu jiný pohled na mateřství. Mám pocit, že ve svém pohodlí řešíme věci, které nejsou tak podstatné. Možná bychom mohli být vděčnější za zdánlivě samozřejmé věci, třeba za to, že naše dítě má mámu (a v ideálním případě i tátu), protože to bohužel není samozřejmost. A jestli spí v posteli s rodiči nebo vedle, jestli začalo jíst mrkev ve čtyřech nebo deseti měsících, je nakonec úplně jedno.

To je jen krátké shrnutí toho, co se nám poslední půlrok honilo hlavou, zažívali jsme větší dobrodružství, než by nás kdy napadlo. Ale to, že se Filip narodil a za jakých podmínek se narodil, bereme jako ohromný zázrak a vážíme si toho, že zrovna my můžeme být jeho rodiči. Každý den nás překvapuje svojí radostí, chutí do života a vděčností v očích.

Marta Štěpánová

NAROZENINY

Novák Richard	5. 4.
Čekelská Marta	6. 4.
Štěpánová Naďa	6. 4.
Voves Jan	6. 4.
Hrnková Petra	7. 4.
Kunft Robert	9. 4.
Jiroušková Eva	10. 4.
Shameti Arjana	10. 4.
Klíma Jiří	12. 4.
Zimová Lenka	12. 4.
Chuchlová Marie	14. 4.
Velová Květoslava	15. 4.
Kubový Vlastimil	18. 4.
Němečková Sandra	18. 4.
Kučerová Klára	20. 4.
Šíma Matyáš	23. 4.
Teznerová Štěpánka	23. 4.
Fáber Jan	25. 4.
Štěpánová Věra	25. 4.
Beran Štěpán	26. 4.
Jurčíková Eva	27. 4.
Málek Jan	27. 4.
Beran Ivan	28. 4.
Caltová Martina	28. 4.
Trávníčková Jitka	29. 4.
Sojka Pavel	30. 4.
Voves Tomáš	30. 4.

**KŘESŤANSKÉ
TERAPEUTICKÉ
CENTRUM**

Zřídilo krizovou linku pro okamžitou
psychologickou pomoc v době karantény.
Volat můžete od 8.00 do 20.00 na číslo

733 297 681

Mimořádná shromáždění

Velikonoce – tradiční velkopáteční celopražská bohoslužba ze Soukenické v 10.00 hodin. Bude se konat jako obvykle, ale online přímým přenosem se vstupními pozdravy pražských kazatelů a s kázáním Davida Nováka, předsedy Rady Církve bratrské.

Pravidelná shromáždění

Neděle	Online bohoslužby (10.00 hodin)
Pondělí	Video slovo Radislava Novotného
Úterý	Audio biblické studium – Bronislav Matulík
Středa	Pastýřský list kazatele sboru
Čtvrtek	Video slovo Tomáše Trávníčka
Pátek	Video slovo Petry Veselé Online dorost (16.00 hodin)

Sborové listy – vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXX
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Martina Caltová, Blahoslav Marek
e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1> ▪ č.ú.: 1938917359/0800